

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 czerwca 2015 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Z.(...) (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. C. kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł nadto o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wywiedzonego powództwa powód wskazał, że jego roszczenie wywodzone jest z umowy przelewu wierzytelności, zawartej przezeń w dniu 19 grudnia 2014 r. z (...) Bank S.A. w W. (pierwotnie (...) Bank S.A.). Wyjaśnił też, że pozwany był związany z poprzednikiem prawnym powoda umową kredytową (...) NA (...) z dnia 16 kwietnia 2010 r., z której do spłaty pozostały nieuregulowane należności. W związku z brakiem spłaty zobowiązań pozwanego wynikających z tejże umowy poprzedni wierzyciel wypowiedział przedmiotową umowę i wystawił przeciwko niemu bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie wszczął na tej podstawie postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu, które nie doprowadziło jednak do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej tytułem egzekucyjnym. Tym samym powód dochodzi od pozwanego części należności wynikającej z umowy kredytowej, tj. kwoty 10.000 zł.

(pozew w epu - k. 1 - 8)

Nakazem zapłaty z dnia 29 czerwca 2015 r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy L. Z.w(...) nakazał pozwanemu M. C. zapłacić na rzecz powoda sumę wskazaną w pozwie wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz wraz z kosztami postępowania – w terminie dwóch tygodni od doręczenia powodowi przedmiotowego nakazu zapłaty, lub wnieść w tymże terminie sprzeciw.

(nakaz zapłaty - k.9)

Pozwany M. C. wniósł w przewidzianym ustawą terminie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia wywiedzonego powództwa oraz zasądzenia na jego rzecz od strony powodowej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany zakwestionował dochodzone pozwem roszczenie co do zasady, wysokości oraz wymagalności. Argumentował, że sam fakt zawarcia przez niego umowy kredytu nie świadczy o istnieniu zaległości z tego tytułu, zaś dowodem na tą okoliczność nie może być bankowy tytuł egzekucyjny. Podniósł również zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, wskazując na brak jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynikałoby, iż wierzytelność wobec pozwanego przeszła skutecznie na stronę powodową. Pozwany wskazywał, iż powód nie udowodnił jaka część rzekomo istniejącego zadłużenia została spłacona, na co zostały zaliczone wpłaty, jak wyglądało oprocentowanie i wysokość odsetek od niespłaconych rat, jak również czy umowa ta została rozwiązana. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł również zarzut przedawnienia wywiedzonego przez stronę powodową roszczenia, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym przerwanie biegu przedawnienia przez wierzyciela pierwotnego nie odnosi się do sytuacji prawnej cesjonariusza.

(sprzeciw od nakazu zapłaty - k. 13-17)

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania i rozstrzygnięcia przez tut. Sąd.

(postanowienie z dnia 28 lipca 2015 r. – k. 18)

W piśmie procesowym z dnia 12 października 2015 r., stanowiącym odpowiedź strony powodowej na sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty, powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i podniósł, iż zarzuty zawarte w

sprzeciwie są w całości bezzasadne. Powód argumentował, że nabył dochodzoną przeciwko pozwanemu wierzytelność wraz z prawem do naliczania odsetek od poprzedniego wierzyciela w drodze umowy cesji, a wywodzi się ona z umowy kredytu gotówkowego nr (...) zwartej między pozwanym a poprzednim wierzycielem (...) Bank S.A. W związku zaległością pozwanego w spłacie zobowiązania kredytowego Bank wypowiedział umowę i wystawił bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 23 października 2013 r., zaś pozwany nie zaprzeczył, aby dokument ten był niezgodny z prawdą, nie wykazał przy tym żadnej inicjatywy dowodowej w celu udowodnienia, że dochodzona pozwem należność została przez niego uregulowana w jakimkolwiek zakresie. Powód podniósł również, iż podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia jest niezasadny.

(odpowiedź na sprzeciw z dnia 12 października 2015 r. – k. 34 - 37)

W piśmie procesowym z dnia 03 listopada 2015 r. pozwany podtrzymał zgłoszone uprzednio zarzuty wobec żądania pozwu oraz dodatkowo podniósł, że łącząca go z wierzycielem pierwotnym umowa kredytu była nieważna, została bowiem zawarta w imieniu Banku przez osobę, która nie była upoważniona do działania za (...) Bank S.A., a nadto – umowa ta została zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa, co wyklucza zastosowanie domniemania przewidzianego w treści art. 97 k.c. Pozwany argumentował również, że przeciwnik procesowy nie wykazał, aby z tytułu umowy kredytu zostały pozwanemu przekazane przez Bank jakiekolwiek środki pieniężne.

(pismo procesowe z dnia 03 listopada 2015 r. – k. 114 – 116)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 kwietnia 2010 r. M. C. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu nr (...), na mocy której Bank udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 94.444,44 zł na okres 84 miesięcy. Umowa ta została zawarta w lokalu przedsiębiorstwa, tj. w centrum Akceptacji i Administracji Kredytów Samochodowych Oddział w J.. Przedmiotowy kredyt miał być przeznaczony na refinansowanie kosztów zakupu samochodu osobowego marki P. (...) – w kwocie 80.000 zł, innych wydatków kredytobiorcy (pozwanego) – 5.000 zł oraz prowizję bankową i ubezpieczenie (4.722,22 zł i 4.722,22 zł). Zgodnie z zawartą umową kredytobiorca - pozwany zobowiązał się do dokonywania spłaty kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach, w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat, stanowiącym załącznik nr 1 do przedmiotowej umowy. W umowie strony ustaliły również, że przedmiotowy kredyt oprocentowany będzie według zmiennej stopy procentowej, wynoszącej w dacie zawarcia umowy 16,40 % w stosunku rocznym (§ 2 ust. 1 i 2). W imieniu Banku umowę podpisał T. Ż..

(dowód: umowa kredytu nr (...) – k. 90 – 94)

Załącznik nr 1 do przedmiotowej umowy kredytu stanowił harmonogram spłat, zgodnie z którym pozwany uiszczać miał raty kredytowe do 25 dnia każdego miesiąca kalendarzowego w wysokości 1.897,44 zł, natomiast pierwsza rata miała charakter wyrównawczy i wynosiła 2.284,66 zł. Data pierwszej spłaty przypadała do dnia 25 maja 2010 r., natomiast ostatniej - 25 kwietnia 2017 r.

(dowód: harmonogram spłat – k. 93)

Przy zawarciu przedmiotowej umowy kredytu M. C. złożył również oświadczenie o poddaniu się egzekucji roszczeń wynikających z przedmiotowego kontraktu, prowadzonej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez kredytodawcę – do kwoty 188.888,88 zł.

(dowód: oświadczenie o poddaniu się egzekucji – k. 92)

Suma kredytu została M. C. wypłacona, zaś raty kredytowe były przez niego początkowo spłacane zgodnie z harmonogramem spłat.

(dowód: dokumenty księgowe – k. 122 – 124, wypowiedzenie umowy kredytu – k. 95)

W piśmie z dnia 25 września 2012 r., doręczonym pozwanemu M. C. w dniu 03 października 2012 r., kredytodawca (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wypowiedział zawartą przez strony umowę kredytu nr (...) z dnia 16 kwietnia 2010 r. z powodu powstania zaległości w jego spłacie (3.313,90 zł – zaległość kapitałowa oraz 694,82 zł – zaległość odsetkowa) oraz braku reakcji pozwanego na monit ze strony Banku i wezwanie do zapłaty – z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia.

(dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu umowy – k. 95, dowód doręczenia pozwanemu wypowiedzenia umowy – k. 149)

Dnia 23 października 2013 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), zgodnie z którym zadłużenie M. C., wynikające z braku spłaty zobowiązań wynikających z zawartej przez strony umowy kredytu nr (...), wyniosło na dzień wystawienia (...) 92.130,88 zł. Na przedmiotową sumę złożyły się: 73.695,54 zł tytułem niespłaconego kapitału, 613,23 zł tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału według stopy 17,9 % rocznie za okres od dnia 16 kwietnia 2010 r. do dnia 13 listopada 2012 r., 13.269,16 zł tytułem odsetek karnych za opóźnienie naliczanych od zadłużenia przeterminowanego, 4.552,95 zł z tytułu opłat i prowizji. Ponadto, zgodnie z treścią przedmiotowego bankowego tytułu egzekucyjnego, z tytułu przedmiotowego zobowiązania kredytodawcy służyły dalsze odsetki od kwoty kapitału (należności głównej) od dnia 24 października 2013 r. do dnia zapłaty, naliczane według stopy procentowej w wysokości 16% w stosunku rocznym, tj. w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP na dzień wystawienia (...), oraz odsetki od kwoty odsetek umownych za okres od dnia 24 października 2013 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowej.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny - k. 96)

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2013 r. wydanym w sprawie I Co 2384/13 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Mokotowa w W. nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności w całości zgodnie z jego treścią oraz zasądził od M. C. na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 127 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(dowód: postanowienie z dnia 28 listopada 2013 r. - k. 97 - 98)

Na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego, tj. bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 23 października 2013 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem z dnia 28 listopada 2013 r., Bank wszczął przeciwko M. C. postępowanie egzekucyjne, prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w W. D. D. pod sygn. akt Km 605/14, które zakończyło się postanowieniem z dnia 15 stycznia 2015 r. o umorzeniu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(dowód: postanowienie z dnia 15 stycznia 2015 r. – k. 99)

W dniu 19 grudnia 2014 r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. a (...) Wierzytelności Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności nr (...), obejmująca także zobowiązanie pozwanego wobec cedenta wynikające z umowy kredytu z dnia 16 kwietnia 2010 r. zawartej przez niego z Bankiem.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności nr (...) - k. 49 – 53, zestawienie wierzytelności – 54 – 56, pełnomocnictwa - k. 57, 58)

Pismem z dnia 19 grudnia 2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawiadomił M. C. o dokonany przelew wierzytelności wynikającej z przedmiotowej umowy kredytu, natomiast pismem z dnia 22 stycznia 2015 r. powodowy Fundusz wezwał go do zapłaty kwoty 103.030,69 zł z tytułu zobowiązania wynikającego z w/w umowy (według stanu na dzień 29 stycznia 2015 r.).

(dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności - k. 88, wezwanie do zapłaty - k. 89)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów, których autentyczność i treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, jak również i Sąd nie dopatrył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu. Należy dodać, że okoliczności bezsporne w ogóle nie wymagały wykazywania ich prawdziwości za pomocą dowodów zgodnie z treścią art. 229 - 230 k.p.c. albowiem zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie przywołanych przepisów.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie strona powodowa wystąpiła przeciwko pozwanemu z żądaniem zapłaty kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 11 czerwca 2015 r. (tj. od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym) do dnia zapłaty. Roszczenie to wynikało z zawartej przez pozwanego w dniu 16 kwietnia 2010 r. z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowy kredytu nr (...), zgodnie z którą pozwany M. C. zobowiązał się do dokonywania spłaty kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach, w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat, zaś z zobowiązania tego w całości się nie wywiązał, co skutkowało wypowiedzeniem umowy i zbyciem wynikających stąd wierzytelności Banku wobec pozwanego na rzecz powoda w drodze umowy przelewu zawartej dnia 19 grudnia 2014 r. Wobec roszczenia pozwu pozwany zgłosił szereg zarzutów, tj. zakwestionował zasadność, wysokość i wymagalność roszczenia, podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, zarzut przedawnienia, zarzut nieważności umowy wobec braku umocowania osoby zawierającej umowę do działania w imieniu Banku, argumentował także, że z tytułu przedmiotowej umowy kredytu nie zostały mu przekazane żadne środki pieniężne. Zdaniem Sądu wszystkie powyższe zarzuty okazały się niezasadne (o czym poniżej), co przemawiało za uwzględnieniem wywiedzionego powództwa w całości.

Zgodnie z dyspozycją art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Wynikające z przywołanego przepisu obowiązki pozwanego jako kredytobiorcy potwierdzają zapisy umowy kredytu nr (...), zgodnie z którą zobowiązał się on do dokonywania spłaty kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach, w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat, stanowiącym załącznik nr 1 do przedmiotowej umowy (§ 4 umowy). Pozwany nie spełnił jednak przyjętego na siebie obowiązku. Trzeba zaznaczyć, że nie kwestionował on w przedmiotowym postępowaniu, iż zawarł z (...) Bankiem S.A. przedmiotową umowę. Z kolei powód wywiązał się ze spoczywającego na nim obowiązku wykazania istnienia, wysokości i wymagalności zobowiązania udowadniając okoliczności te złożonymi do akt sprawy dokumentami w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 23 października 2013 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną mu postanowieniem z 28 listopada 2013 r., trzeba zaś zaznaczyć, że postanowienie sądu o nadaniu klauzuli wykonalności bte korzysta z mocy dokumentu urzędowego (art. 244 k.p.c.), z którym wiąże się domniemanie autentyczności i prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Nadto fakt braku spłaty przez pozwanego zaciągniętego kredytu (a więc istnienie wierzytelności) i jego wymagalność wynika z oświadczenia Banku o wypowiedzeniu umowy kredytowej, złożonego w piśmie z dnia 25 września 2012 r. i doręczonego pozwanemu M. C. w dniu 03 października 2012 r., jak również z kierowanego do pozwanego wezwania do zapłaty z dnia 22 stycznia 2015 r., które to dokumenty nie były przez pozwanego kwestionowane. Od daty wystawienia przez kredytodawcę bankowego tytułu egzekucyjnego, nadania mu klauzuli wykonalności i wszczęcia egzekucji pozwany nie podejmował przy tym żadnych środków obrony przeciwko roszczeniom wywodzonym z umowy kredytu – nie wniósł zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności ani też nie wywiódł roszczenia przeciwegzekucyjnego (art. 840 k.p.c.), a więc od 2013 r. nie kwestionował istnienia po jego stronie zobowiązania wynikającego z niespłaconej umowy kredytu. Wobec tego, zdaniem Sądu, kwestionowanie istnienia zobowiązania w przedmiotowym postępowaniu stanowiło jedynie przyjętą przez pozwanego linię obrony, nie popartą żadną rzeczową argumentacją. Z kolei wysokość zobowiązania M. C. z tytułu niespłaconego kredytu wynika z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów (k. 122 – 124), których pozwany w toku niniejszego procesu nie zakwestionował, a więc płynące z tychże dokumentów

wnioski dotyczące istnienia i wysokości zobowiązania pozwanego Sąd uznał za przez niego przyznane. Z dokumentów tych wynika, czego domagał się pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty, jaka część zadłużenia wynikającego z kredytu została spłacona, na co zostały zaliczone wpłaty, jak wyglądało oprocentowanie i wysokość odsetek od niespłaconych rat. Niewątpliwie wywiedzione przez stronę powodową roszczenie jest również wymagalne – jak już wspomniano, umowa kredytu została pozwanemu przez kredytodawcę wypowiedziana oświadczeniem zawartym w piśmie z dnia 25 września 2012 r., doręczonym M. C. w dniu 03 października 2012 r., co skutkowało postawieniem całości zobowiązania kredytowego w stan wymagalności. Z kolei okoliczności przeciwnych, przeczących istnieniu, kwocie czy wymagalności zobowiązania pozwany nie udowodnił, choć to na nim w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c., nie wykazał się również w tym zakresie żadną inicjatywą dowodową – nie przedstawił żadnych dowodów wpłat czy dokumentów przelewu, z których wynikać miałyby choćby częściowa spłata zobowiązania.

Niesłuszny okazał się także podnoszony przez stronę pozwaną zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powodowego Funduszu do występowania z powództwem w niniejszej sprawie. Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzycelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika zaś z treści § 2 w/w przepisu wraz z wierzycelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzycelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzycelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być również w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). W niniejszej sprawie, w drodze dowodu z dokumentów, powód udowodnił, że w dniu 19 grudnia 2014 r. doszło do zawarcia umowy przelewu wierzycelności, w tym wierzycelności przysługującej (...) Bank S.A. w W. wobec pozwanego - na rzecz powoda (funduszu sekurytyzacyjnego). Powód złożył bowiem do akt sprawy przedmiotową umowę przelewu nr (...) wraz z załącznikiem w postaci zestawienia wierzycelności będących przedmiotem cesji, w którym to zestawieniu wymieniona została również wierzycelność wobec M. C. ze wskazaniem jej wysokości i czynności bankowej, z której powstała. A więc wierzycelność ta została w wystarczającym sposób zindywidualizowana w umowie przelewu. Z kolei w samej umowie kredytu pozwany wyraził zgodę na przeniesienie powstałej z tego tytułu wierzycelności przez Bank na fundusz sekurytyzacyjny (§ 10). Dokument w postaci umowy przelewu wierzycelności z dnia 19 grudnia 2014 r. jest dokumentem prywatnym, z którym wiąże się domniemanie, że objęte nim oświadczenie pochodzi od osoby, która jest pod nim podpisana (art. 245 k.p.c.). Skoro więc powód wykazał, że umowa została zwarta w imieniu cedenta i cesjonariusza przez osoby uprawnione do reprezentacji obu podmiotów, a przelew wierzycelności dochodzi do skutku solo consensu (art. 510 § 1 k.c.), to wraz ze złożeniem stosownych oświadczeń przez osoby reprezentujące cedenta i cesjonariusza doszło do przelewu wierzycelności przysługującej Bankowi w stosunku do pozwanego, a więc powodowy Fundusz wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki dotychczasowego wierzyciela. Zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda był więc bezprzedmiotowy.

Zgodnie z treścią art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu. Ogólne terminy przedawnienia określone zostały w treści art. 118 k.c., zgodnie z którym termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Niespornie, skoro stanowiącą podstawę faktyczną powództwa umowa kredytu zawarta została przez pozwanego z Bankiem – a więc profesjonalnym podmiotem zajmującym się działalnością gospodarczą – roszczenia pierwotnego wierzyciela z umowy tej wynikające przedawnia się z upływem lat trzech. Z kolei w myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, czyli gdy minął termin jego płatności. Stosownie do treści art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Zatem każde zwrócenie się do właściwego organu skutkuje przerwą biegu przedawnienia. Organami powołanymi do rozpatrywania spraw cywilnych oraz egzekwowania wydanych rozstrzygnięć są sądy i komornicy. Nadto w doktrynie i orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności przerywa bieg przedawnienia bez względu na to czy dotyczy on sądowego czy pozasądowego tytułu egzekucyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 roku, sygn. II CK 276/04, LEX nr 284135; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 roku, sygn. III CZP 101/03, OSNC 2005 roku, nr 4, poz. 58; wyrok Sądu Najwyższego z dnia

10 października 2003 roku, sygn. akt II CK 113/02, OSP 2004, nr 11, poz. 141). Skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia następuje z chwilą złożenia wniosku, zaś do czasu ukończenia postępowania wywołanego wnioskiem bieg przedawnienia ulega zawieszeniu skoro uprawniony nie może podjąć innej czynności mogącej przerwać bieg przedawnienia. Przenosząc powyższe wywody na grunt niniejszej sprawy należało dojść do wniosku, że roszczenie zgłoszone przez powodowy Fundusz nie jest przedawnione. Zobowiązanie pozwanego wynikające z umowy kredytu stało się w całości wymagalne po upływie okresu wypowiedzenia tejże umowy, wynoszącego 30 dni od dnia, w którym kredytobiorca mógł zapoznać się z tymże oświadczeniem woli Banku o wypowiedzeniu – skoro oświadczenie to dotarło do pozwanego dnia 03 października 2012 r., to okres wypowiedzenia rozpoczął się dnia następnego i upłynął 03 listopada 2012 r. Od dnia następnego zobowiązanie pozwanego do spłaty całości zadłużenia z tytułu umowy kredytu łączącej go z pierwotnym wierzycielem stało się więc wymagalne, zaś 3 – letni termin przedawnienia upływał w dniu 04 listopada 2015 r. Natomiast pozew w przedmiotowej sprawie został złożony w dniu 11 czerwca 2015 r., a więc przed upływem 3 – letniego okresu przedawnienia, i już choćby z tego względu zarzut pozwanego nie mógł okazać się skuteczny. Dodatkowo przedmiotowy termin przedawnienia był kilkakrotnie przerywany w rozumieniu art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. czynnościami w postaci wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz wszczęciem przeciwko pozwanemu postępowania egzekucyjnego, następnie umorzonego.

Nieskuteczny okazał się również podniesiony przez pozwanego zarzut nieważności umowy kredytu zawartej przez pozwanego z (...) Bank S.A. wobec braku umocowania do działania za kredytodawcę osoby zawierającej umowę. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 97 k.c. osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Z kolei z umowy zawartej w dniu 16 kwietnia 2010 r. przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem w żaden sposób nie wynika, aby miała być ona zawarta poza lokalem Banku – przeciwnie, wskazano w niej, że została zawarta w centrum Akceptacji i Administracji Kredytów Samochodowych Oddział w J., a więc należy domniemywać, że T. Ż. zawierający umowę kredytu z pozwanym w imieniu Banku był do dokonania tej czynności skutecznie umocowany, zaś pozwany domniemania sąd wynikającego nie obalił. Co więcej, nawet jeśli hipotetycznie uznać, że w/w zawarł umowę z pozwanym w imieniu Banku bez umocowania w rozumieniu art. 103 k.c., to skutkiem tego nie byłaby nieważność czynności prawnej, ale jej bezskuteczność, i to jedynie w przypadku braku potwierdzenia czynności tej przez Bank. Z kolei w okolicznościach niniejszej sprawy niewątpliwie pierwotny wierzyciel wielokrotnie potwierdził zawarcie spornej umowy kredytowej z pozwanym per facta concludentia w postaci jej wypowiedzenia czy zawarcia umowy przelewu – aby dokonać tych czynności Bank musiałby uznać istnienie, a więc skuteczne zawarcie umowy.

Jeśli zaś chodzi o zgłoszony przez pozwanego argument, iż Bank w rzeczywistości nigdy nie przekazał na jego rzecz środków pieniężnych wynikających z zawartej umowy kredytu, to jest on sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego – z niekwestionowanych dokumentów rozliczeniowych umowy oraz z faktu wypowiedzenia umowy kredytu zawartej 16 kwietnia 2010 r. dopiero dnia 25 września 2012 r. wynika, że przez ponad 2 lata po zawarciu zobowiązania M. C. uiszczał raty kredytowe zgodnie z harmonogramem stanowiącym jego integralną część, i spłacił z tego tytułu łącznie 57.807,74 zł. Sprzeczne z doświadczeniem życiowym jest więc twierdzenie, że pozwany spłacał kredyt, którego nie otrzymał. Nigdy też wcześniej nie kwestionował też faktu otrzymania sumy kredytu, a przecież toczyło się przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne, mógł więc taką argumentację podnosić w postępowaniu wywiezionym w oparciu o treść art. 840 k.p.c. Wreszcie – pozwany twierdzenia tego w żaden sposób nie udowodnił, nie zgłosił choćby na tą okoliczność wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania go w charakterze strony. Wszystko to przemawiało za uznaniem również tego argumentu strony pozwanej za niezasadny.

Mając na względzie powyższą argumentację należało zasądzić od pozwanego na rzecz powodowego Funduszu kwotę 10.000 zł tytułem zwrotu części zobowiązania wynikającego z umowy kredytu nr (...), na podstawie § 4 tejże umowy, art. 353 k.c. oraz art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.).

Zgodnie z dyspozycją art. 481 § 1 i 2 k.c. w poprzednim brzmieniu jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa

odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, które to uprawnienie wynika z umowy kredytu (vide: bankowy tytuł egzekucyjny) i nie było przez powoda kwestionowane. Przy czym strona powodowa jako nabywca wierzytelności uprawniona jest do naliczania odsetek za opóźnienie od dnia zawarcia umowy przelewu, co miało miejsce w dniu 19 grudnia 2014 r., domagała się jednak zasądzenia odsetek od daty późniejszej, tj. od 11 czerwca 2015 r. (od dnia wniesienia pozwu) ograniczając swoje żądanie w tym zakresie, w związku z powyższym Sąd orzekł o odsetkach zgodnie z żądaniem zgłoszonym w pozwie.

O obowiązku poniesienia kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, przewidzianą w treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. W niniejszej sprawie stroną w całości przegrywającą spór był pozwany, w związku z czym został on zobowiązany do uiszczenia na rzecz przeciwnika procesowego kosztów w łącznej wysokości 1.324 zł, na którą to sumę złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 125 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego działającego za powoda, ustalone na sumę 1.200 zł na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).